Jordi Solé Tura, o la perseverància

MALLORCA, diario mallorquín 3-IV-88

Possiblement Jordi Solé Tura no llegirà aquest article, però és igual. Som un de tants que llegia els seus freqüents articles a «El País», i és com a lector (hi ha un deure de l'escriptor envers l'audiència) que he gosat escriure quatre coses.

Es poden llegir amb una certa freqüència «cartas al director» en contra de l'ex-diputat del PSUC, pare de la pàtria i actual degà de la Facultat de Dret; sabem també que figurarà entre els primers a les llistes del PSC-PSOE per a les eleccions autonòmiques del mes de Maig. En general, són cartes o articles bastant viscerals i poc respectuosos: massa gent no perdona el trànsit polític del catedràtic i, molt manco, el seu trànsit (si existeix) en matèria autonòmica.

No estic molt segur en què basaria una crítica a Jordi Solé Tura. No solc estar massa d'acord en el què s'entén per «coherència en termes d'adherència. «Som el mateix de sempre» he sentit a dir a qui mantén fidelitats rovellades en contra de tota tempestat, persones que viuen la pròpia adherència en formulacions dogmàtiques, a una banda i l'altra de l'Ebre en guerra. Hem entès coherència com a blocs ideològics, més o menys intemporals, de tot-o-res, que no contenen elements dialéctics de canvi; què faríem de la vella sentència «sapientis est mutare consilium»? («és cosa de savis canviar de parer»). També n'hi ha qui canvien de sant cada dos anys i mig, qui muden les seves devocions en processos de transformisme quasi sempre dictats per l'ambició, o la imperiosa necessitat de tornar-se professionals de la cosa pública.

Escrivia Fernando Savater que més important que canviar o no canviar «Es donar compte de les passes que s'estan fent». I Solé Tura ho ha fet. I és per això que pens que el mínim que es pot fer és servar una certa cautela. D'un home de l'alçada de Solé Tura és prudent pensar que el seu trànsit polític respon a raons sòlides, és a dir, argumentacions d'una certa consistència. Hi estiguem o no d'acord (a mi, personalment, no em convencen). Un sentit de tolerància no em permetria de dir-li «traïdor», «apòstata» o res de semblant. La cosa té el color d'una operació àmplia, en la qual ho hem de reconèixer la seva discreció en abandonar les files comunistes ha estat exemplar. Recordau la infàmia d'un José Ma. Mohedano presentat en societat dos dies abans de les eleccions. El ridícol és comparable al de les quinze estrelles de Txiqui Benegas (recordau la foto «las chicas de Txiqui»).

Per molt que pensi i senti que no em faré del PSOE en els pròxims trenta anys, que cregui que només un procés de turbulència mental, galopant i irreversible, (o, simplement, quedar-me sense feina,) em farien transitar cap a aquesta dreta agnòstica i moderna que representa la cúpula del PSOE, he de reconèixer que la trajectòria de Jordi Solé Tura té una certa dignitat. I, tal vegada, profunditat. No visc a Barcelona.

Repari el lector que no he dit que ser del PSOE és propi d'alienats, no es dedueix de les meves paraules i, a més, no som tan maleducat. Al contrari, n'hi ha de «llestíssims». Per altre cap, ningú pot (hauria) d'estar segur d'un mateix, del demà o del demà-passat. Qui em diu que damà-passat no puc perdre el seny, irremeiablement, per exemple, davant la contemplació innocent i patriòtica d'un póster exuberant de Marta Sánchez i en un procés freudià de sublimació caure en braços del PSOE? o, qui em diu que la setmana venidora Felipe González, tocat d'un llamp, es refà i demana la sortida de l'OTAN, baixa el sou a Miguel Boyer (13 milions), fa ministre de treball a N. Redondo i torna l'anell de compromís a la Banca?

Als qui militam, de qualque manera, a l'esquerra des de formulacions elementals, ens fan mal i couen els trànsits que en fugen. També és prou cert que hi ha tota una gradació de consistències. No és el mateix transitar per a fer-se Governador Civil, Delegat del Govern, o per a escriure a màquina a l'ambaixada d'El Cairo. Són travessies més grises i més inexplicades (que no inexplicables) Tornaríem al que deia F. Savater.

Fins aquí l'excursus per a fer públic els meus respectes, malgré tout, a Jordi Solé Tura. La meva crítica, deia, és com a lector. I és que els darrers cinquanta articles de Solé Tura repeteixen, quasi obsessivament, dues idees. 1. Que cal desmuntar l'edifici nacional de Jordi Pujol, basat en la fal.làcia d'un enemic exterior (Madrid) en permanent setge a la nostrada identitat col.lectiva... i altres retòriques. 2. Que només una alternativa d'unitat de l'esquerra a Catalunya, i una nova i distinta lectura del passat i present nacional (-ista), farà possible un recanvi a Convergència i Unió.

Altres vegades s'hi afegeix una tercera idea, que tot arrancant de la transició i la seva peculiar circumstància històrica, conclou que el PSOE avui «aguanta» el sistema democràtic, amb una espècie de desert australià a la seva dreta i esquerra. El lector, perfectament induït, treu les conclusions. Aquesta tercera idea no és original. Un «dissident» com Ignacio Sotelo sol arribar al mateix punt al final dels seus articles: una llarga crítica i un «però no hi ha res més» final. És la dictadura de l'electorat.

La meva sospita és que Solé Tura està a punt de quedar sense lectors, perquè no és possible esclafar l'audiència una i altra vagada amb les mateixes idees i arguments. Ja comença a ser un poc cansadet. I no judic ara la bondat de les seves hipòtesis (la tercera és clar que no és admissible): clivellar el carisma faraònic de Jordi Pujol, cridat a governar fins a la decrepitud, és una tasca de llarg abast. Si per a dur-ho a terme s'ha de fer d'homepont és una opció respectable per raonada. Altra cosa és bombardejar el lector amb arguments espremuts fins a l'avorriment. A l'estratega Jorid Solé tura li falla, almenys, la tàctica com a periodista.

Ignasi MASCARO

21.72

trabajo, se concentraron en la autopista que une la capital mallorquina con el aeropuerto de Son Sant Joan, manteniéndola cortada al tráfico durante aproximadamente media hora. La protesta produjo grandes atascos, en los que se vieron inmersos gran número de turistas que se desplazaban al aeropuerto para tomar su vuelo de regreso. Algunos llegaron a enfrentarse verbalmente con los manifestantes, pero las explipleados de la compañía es más apremiante a medida que pasan los días «porque la gente lleva más de un mes sin cobrar y se están produciendo ya situaciones un tanto dramáticas».

Las movilizaciones, según indicó, continuarán indefinidamente hasta que reciban una oferta concreta del ministerio de transportes. Entre ellas, está previsto continuar dificultando la facturación en los dos aeropuertos ci-

trabajo.

que han mantenido ya diversos contactos con el empresario jerezano, le han puesto como condición que en las conversaciones que se lleven a cabo participe de forma activa el comité de empresa.

Ruíz Mateos manifestó que la oferta económica que piensa efectuar para hacerse cargo de la compañía aún no está determinada, ya que es preciso «realizar una investigación minuciosa del estado contable y financiero de la sociedad». No obstante, algunas fuentes señalan que está dispuesto a invertir 30.000 millones de pesetas en el saneamiento de Spantax.

El próximo jueves, día 7, Ruíz Mateos comunicará su propuesta a las compañías charter afincadas en Palma y a representantes de las compañías Iberia y Aviaco en una reunión que se celebrará en la delegación de trabajo de Palma. El empresario jerezano dijo que la deuda de Spantax es «alarmante

sus puestos de trabajo.

Los trabajadores, que el pasado jueves se entrevistaron en el palacio de Marivent con el ayudante del rey, Rafael Lorenzo, ultiman la elaboración de un informe, solicitado por éste, que entregarán a su majestad. En él, según confirmó el mencionado portavoz, se explica con detalle la situación de Spantax y todos los pormenores de su actividad en los últimos años. Dicho documento será entregado mañana a Don Juan Carlos en un intento de sensibilizarle ante el conflicto.

Mientras el fundador de la compañía, Rodolfo Bay Wright, y su hijo Rodolfo Bay Alfageme, jefe de operaciones, niegan conocer las causas que provocaron el cese de actividades de Spantax, alegando que no son accionistas de la compañía indican que se debió, entre otras cosas, a un exceso de personal y a la falta de previsión a largo plazo.

CIENTO SETENTA Y OCHO presuntos delincuentes han sido detenidos en Madrid durante los dos últimos días, esto es, jueves y viernes Santo, según ha informado la jefatura superior de policía de Madrid.

De los 178 detenidos, 95 son supuestos responsables de delitos contra la propiedad, de los cuales 19 son atracadores. Asimismo, 17 están reclamados judicialmente, mientras que 21 han sido detenidos por tráfico de estupefacientes. Un total de treinta de los detenidos son de nacionalidad extranjera.

Por otra parte, un total de 45 personas han sido trasladadas a diferentes centros médicos de la capital por vehículos radiopatrullas del cuerpo nacional de la policía. Estos ciudadanos fueron localizados en la vía pública sobre la acera a causa de repentinos fallecimientos.

La mayoría, una vez auxiliados, continuó sus habituales quehaceres profesionales y de ocio.

el cuarto y definitivo. El tribunal de apelación de pau había dicho «sí» a la extradición en octubre del 86, el tribunal supremo había confirmado la sentencia y el gobierno había firmado, el 30 de enero del 87, un decreto por el que acordaba a las autoridades españolas la entrega de «Txema». Ninguna de estas tres instancias ignoraba el ya famoso artículo 33 de la convención de Ginebra, según el cual, los

to, si hubiera conflmenes en el país anfitrión, pero no es este el caso de Bereciartua. En cuanto a Santiago Arróspite, los sumarios que han abierto contra la justicia francesa por «asociación de malhechores», «destrucción» y «tenencia ilícita de armas» no parecen lo bastante graves como para que el convenio de Ginebra, según como lo ha interpretado el consejo de estado, no lo proteja contra la extradición.

El proyecto de ley del medicamento, antes del verano

Madrid/COLPISA.

El proyecto de ley del medicamento, que podría entrar en el parlamento antes del verano, busca que la sociedad cuente con medicamentos y con información apropiada. Así se desprende del informe remitido al consejo de ministros que, en su reunión del pasado 18 de marzo, decidió dar el visto bueno a la elaboración del correspondiente anteproyecto, en el que se viene trabajando desde hace cinco años. En este tiempo, se han dado a conocer dos borradores, que pueden ser la base en que se sustente el futuro anteproyecto.

Además de justificar la necesidad social de tal ley, el director general de farmacia y productos sanitarios, Félix Lobo, asegura que la misma se hacía imprescindible

MONARCH CROWN SERVICE

CONSULTE CON SU AGENCIA DE VIAJES

VUELOS DIRECTOS DE MENORCA A LONDRES (LUTON)

CADA VIERNES

DESDE: 24.500 PTAS

MONARCH AIRLINES